

N:o 194.

Af Herr E. Leijer: Om upphäfvande af det stadgande i presterskapets privilegier af den 16 Oktober 1723, enligt hvilket presternas i städerna egande gårdar förklaras fria från borgerligt besvär och tunga.

Vid sista riksdag väckte Herr G. C. Witt motion (N:o 22) om upphäfvande af det stadgande i presterskapets privilegier af den 16 Oktober 1723, enligt hvilket presternas i städerna egande gårdar och lägenheter förklarats fria från borgerligt besvär och tunga.

Denna motion remitterades till Lag-Utskottet, der den genom någon "outredd naturkraft" tyckes hafva spårlöst försvunnit.

De förhållanden, som föranledt Herr Witts motion, hvilken jag äfven vill åberopa, qvarstå emellertid oförändrade och på sina ställen i vida större skala faktiska än han anført.

Och då detta privilegium ej längre kan anses *berättigadt*, sedan presterskapet numera åtnjuter alla förmåner och rättigheter, som förr tillhörde borgerskapet ensamt — och ej heller är *behöfligt*, då såväl prester som skollärare nu äro ordentligt aflönade — och dessutom är alltför *ojemnt fördeladt*, beroende på för tjensten alldeles främmande förhållanden, för att kunna utgöra en löneförmån — och då det derjemte ingalunda kan anses *tidsenligt* i denna likställighetens och frihetens tid;

anser jag mig böra ånyo upptaga frågan och vördsamt föreslå:

att Riksdagen för sin del måtte besluta upphäfvandet af den artikel i presterskapets privilegier af den 16 Oktober 1723, hvori efterlåtes "Presterskapet, samt Academiæ-, Gymnasii- och Scholæ-betjente i städerna sina lagfångna, ärfda, köpta och byggda gårdar med sina egor och lägenheter i åker, äng, hagar, trädgårdar, humlegårdar och kålgårdstomter, som inom stadens jurisdiction äro belägna, fria från all borgerlig besvär och tunga" etc. etc. etc.; samt

hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det sådana åtgärder måtte vidtagas, hvarigenom denna del af ifrågasvarande privilegium, så fort sig göra låter, upphör att vara gällande.

Anhållande jag att denna min motion måtte blifva remitterad till Lag-Utskottet med förståndigande att i enlighet med Riksdags-ordningens 42 och 45 §§ deröfver meddela utlåtande.

Stockholm den 29 Januari 1870.

Ernst Leijer

N:o 195.

Af Herr P. Sahlström: Om ett tillägg till 2 Kap. 1 § Utsöknings-balken.

Vårt utsökningsväsende medför för den fattige, som drabbas af olyckan att blifva lagsökt, oskäligt dryga afgifter. Ehuru en komité för närvarande är sysselsatt med utarbetande af fullständigt förslag till en förbättrad Utsökningslag, torde det dröja länge nog innan man blir ense om denna lag. Jag vågar derföre framlägga ett i och för sig ganska obetydligt förslag till en partiel förändring, som dock skulle medföra en minskning af 1 R:dr 23 öre i utgifterna för hvarje utslag i skuldfordringsmål, som af Konungens Befallningshafvande meddelas.

Denna summa är visserligen icke stor, men för den fattige gäldenären, som till slut skall betala lagsökningskostnaden, är äfven detta belopp icke obetydligt. Detta förslag afser att Konungens Befallningshafvande skulle i hvarje socken förordna en skrifkunnig, för redbarhet känd person, t. ex. kommunal stämmans ordförande, att å ansökningar om handräckning till utbekommande af fordran, å Konungens Befallningshafvandes vägnar, teckna det föreläggande, att å ansökningen inom viss tid svara, som med undantag för de mål, der fråga
är om